РЕГЛАМЕНТИ

ДЕЛЕГИРАН РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2017/867 НА КОМИСИЯТА

от 7 февруари 2017 година

относно класовете споразумения, които, в съответствие с член 76 от Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, подлежат на защита при частично прехвърляне на собствеността

(текст от значение за ЕИП)

ЕВРОПЕЙСКАТА КОМИСИЯ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз,

като взе предвид Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета ([1]), и по-специално член 76 от нея,

като има предвид, че:

(1) Директива 2014/59/ЕС изисква от държавите членки да гарантират защитата на определени класове споразумения при частичното прехвърляне на активи, права и задължения на институция в процес на преструктуриране. Същата защита се изисква, когато органът за преструктуриране принудително променя условията на договор, по който институцията в процес на преструктуриране е страна. Целта на тази защита е да се предотврати, при извършено частично прехвърляне или договорна промяна, разделянето на активите, правата и задълженията, които са свързани по силата на тези споразумения.

(2) За да се осигури подходящо прилагане на тази защита, е необходимо точно да се установи кои видове споразумения попадат в обхвата на всеки от класовете, определени в Директива 2014/59/ЕС. Най-подходящият за целта метод е да се предвидят подробни норми и определения в допълнение към съществуващите в Директива 2014/59/ЕС. Това е за предпочитане пред изготвянето на списък на конкретните споразумения, които могат да бъдат сключени съгласно съответната нормативна уредба в отделните държави членки, поради сложното му съставяне и необходимостта от непрекъснато актуализиране. От своя страна настоящият регламент следва да изясни и ограничи, когато е необходимо, приложното поле на различните форми на защита, предвидени в Директива 2014/59/ЕС за всеки клас споразумения.

(3) Отделните класове споразумения по член 76, параграф 2 от Директива 2014/59/ЕС са описани с различна степен на изчерпателност: някои класове са напълно конкретизирани, а други са определени по-общо. Освен това някои класове се отнасят за един вид договорни отношения и задължение или за ограничен набор от договорни условия и задължения, докато други обхващат по-голям брой и отворен спектър от договорни задължения, сделки и отношения. Последните класове биха могли да обхващат всички правни и договорни взаимоотношения между институция и един или повече нейни контрагенти. Ако тези класове споразумения бъдат напълно защитени, на органите за преструктуриране ще бъде трудно, а може би дори невъзможно, да извършат частично прехвърляне. Поради това е целесъобразно да се избегне прекомерната защита, която би могла потенциално да обхване всички активи, права и задължения между институцията и нейните контрагенти.

(4) Някои класове от защитените споразумения са определени в по-широк план в Директива 2014/59/ЕС. С цел по-голяма сигурност по отношение на обхвата, в частност при споразуменията за обезпечение, за прихващане, за нетиране и за структурирано финансиране, тези класове следва да се уточнят допълнително. Настоящият

([1]) ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 190.

Делегиран регламент не следва да възпрепятства органите за преструктуриране допълнително да уточняват при частично прехвърляне видовете споразумения за прихващане и за нетиране, които подлежат на защита в отделни случаи на частично прехвърляне, когато те са признати за целите на намаляването на риска в рамките на приложимите пруденциални норми и когато защитата, в частност посредством неделимостта, е условие за това признаване. Органите за преструктуриране следва в отделни случаи на преструктуриране да могат да вземат решение относно тази разширена защита.

(5) Контрагентите на институцията могат да се договорят за т.нар. „универсално“ или „рамково“ споразумение за прихващане, включващо всякакви и всички права и задължения между страните. В резултат на този вид споразумение задълженията между страните ще бъдат защитени от разделянето им едно от друго. Това ще направи частичното прехвърляне по отношение на този контрагент невъзможно и общо взето ще постави под въпрос цялостната осъществимост на механизма, тъй като органите за преструктуриране може дори да не са в състояние да разграничат обхванатите от тези споразумения задължения от задълженията, които не са обхванати. В тази връзка следва да се уточни, че „универсалните“ или „рамковите“ споразумения за прихващане и за нетиране, включващи всякакви и всички активи, права и задължения между страните, не следва да се разглеждат като защитени споразумения.

(6) В член 80 от Директива 2014/59/ЕС се приема, че всяко стесняване на обхвата на определенията на защитените споразумения по член 76, параграф 2 от същата директива не би следвало да засегне функционирането на системите за търговия, клиринг и сетълмент, доколкото тези системи попадат в приложното поле на член 2, буква а) от Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ([1]). Органите за преструктуриране следва да са задължени да защитават всички видове споразумения по член 76, параграф 2 от Директива 2014/59/ЕС, които са свързани с дейността на контрагент като централен контрагент (ЦК). Това включва, наред с другото, дейността, обхваната от гаранционен фонд в съответствие с член 42 от Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета ([2]).

(7) Същото се отнася за активите, правата и задълженията, свързани с платежните системи или със системите за сетълмент на ценни книжа. Тъй като споразуменията за нетиране, попадащи в обхвата на Директива 98/26/ЕО, са защитени при несъстоятелност, те, по съображения за съгласуваност, следва да бъдат защитени и по силата на член 76 от Директива 2014/59/ЕС. Целесъобразно е обаче обхватът на защитата по член 76, параграф 2 от посочената директива да се разшири, така че да включва всички споразумения с платежна система или система за сетълмент на ценни книжа и когато е приложимо — съответната им дейност.

(8) Необходимостта от уточняване на приложното поле на споразумението, обхванато при определени обстоятелства от защитните механизми по силата на член 76, параграф 2 от Директива 2014/59/ЕС, по принцип не следва да възпрепятства органите за преструктуриране да защитават всички класове споразумения, които могат да се отнесат към някоя от категориите в посочения член, и чиито активи, права и задължения, попадащи в обхвата на тези споразумения съгласно националното право в областта на несъстоятелността, в т.ч. транспонираната в националното право Директива 2001/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ([3]), са защитени от разделяне при обичайното производство по несъстоятелност. Такъв е случаят, ако кредитор продължава да се ползва от правата, произтичащи от споразумението, освен ако цялата сделка не е обявена за нищожна съгласно националното право в областта на несъстоятелността. Това се отнася преди всичко до споразуменията за обезпечение, за прихващане и за нетиране, които са защитени съгласно националното право в областта на несъстоятелността,

ПРИЕ НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

Член 1

Определения

За целите на настоящия регламент се прилагат определенията в Директива 2014/59/ЕС. Прилагат се също така следните определения:

1) „секюритизация“ е секюритизацията, определена в член 4, параграф 1, точка 61 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета ([4]);

2) „споразумения за нетиране“ са споразуменията за нетиране по член 295 от Регламент (ЕС) № 575/2013.

([1]) Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 1998 г. относно окончателността на сетълмента в платежните системи и в системите за сетълмент на ценни книжа (ОВ L 166, 11.6.1998 г., стр. 45).

([2]) Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно извънборсовите деривати, централните контрагенти и регистрите на трансакции (ОВ L 201, 27.7.2012 г., стр. 1).

([3]) Директива 2001/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 април 2001 г. относно оздравяването и ликвидацията на кредитни институции (ОВ L 125, 5.5.2001 г., стр. 15).

([4]) Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.6.2013 г., стр. 1).

Член 2

Условия, свързани със споразуменията за обезпечение, включително със сделките за финансиране с ценни книжа

Споразуменията за обезпечение по член 76, параграф 2, буква а) от Директива 2014/59/ЕС обхващат:

1. споразуменията, учредяващи гаранции, лични обезпечения и гаранционни условия;

2. правата на залог и другите реални обезпечения;

3. сделките по заемане на ценни книжа, които не предполагат пълно прехвърляне на собствеността върху обезпечението и при които едната от страните (заемодател) предоставя ценни книжа в заем на другата страна (заемополучател) срещу такса или лихвено плащане, като заемополучателят предоставя на заемодателя обезпечение за периода на заема.

Споразуменията за обезпечение се приемат за споразумения за обезпечение по член 76, параграф 2, буква а) от Директива 2014/59/ЕС само ако правата или активите с действащо обезпечение или с обезпечение, което ще се задейства при настъпването на изпълнително събитие, са установени или установими в достатъчна степен съгласно условията на споразумението и приложимото национално право.

Член 3

Условия, свързани със споразуменията за прихващане

1. Споразуменията за прихващане, сключени между институция и един-единствен контрагент, се приемат за споразумения за прихващане по член 76, параграф 2, буква в) от Директива 2014/59/ЕС, когато са свързани с права и задължения, произтичащи от финансови договори или деривати.

2. Споразуменията за прихващане, сключени между институция и един или повече контрагенти, се приемат за споразумения за прихващане по член 76, параграф 2, буква в) от Директива 2014/59/ЕС, ако е налице някое от следните обстоятелства:

а) споразуменията са свързани с дейността на контрагента като централен контрагент, по-специално с дейността, обхваната от гаранционен фонд, както е посочено в член 42 от Регламент (ЕС) № 648/2012;

б) споразуменията се отнасят до права и задължения спрямо системи по член 2, буква а) от Директива 98/26/ЕО или спрямо други платежни системи и системи за сетълмент на ценни книжа и са свързани с дейността им на платежни системи или системи за сетълмент на ценни книжа.

3. В отделни случаи органите за преструктуриране могат да решат, че сключените между институция и един или повече контрагенти споразумения за прихващане, доколкото се отнасят до други видове права и задължения, освен посочените в параграфи 1 и 2, се приемат за споразумения за прихващане по член 76, параграф 2, буква в) от Директива 2014/59/ЕС, когато са признати за целите на намаляването на риска в рамките на приложимите пруденциални норми и когато защитата, в частност посредством неделимостта, е условие за това признаване.

Член 4

Условия, свързани със споразуменията за нетиране

1. Споразуменията за нетиране, сключени между институция и един-единствен контрагент, се приемат за споразумения за нетиране по член 76, параграф 2, буква г) от Директива 2014/59/ЕС, когато са свързани с права и задължения, произтичащи от финансови договори или деривати.

2. Споразуменията за нетиране, сключени между институция и един или повече контрагенти, се приемат за споразумения за нетиране по член 76, параграф 2, буква г) от Директива 2014/59/ЕС, ако е налице някое от следните обстоятелства:

а) споразуменията са свързани с дейността на контрагента като централен контрагент, по-специално с дейността, обхваната от гаранционен фонд, както е посочено в член 42 от Регламент (ЕС) № 648/2012;

б) споразуменията се отнасят до права и задължения спрямо системи по член 2, буква а) от Директива 98/26/ЕО или спрямо други платежни системи и системи за сетълмент на ценни книжа и са свързани с дейността им на платежни системи или системи за сетълмент на ценни книжа.

3. В отделни случаи органите за преструктуриране могат да решат, че сключените между институция и един или повече контрагенти споразумения за нетиране могат да се приемат за споразумения за нетиране по член 76, параграф 2, буква г) от Директива 2014/59/ЕС, когато са признати за целите на намаляването на риска в рамките на приложимите пруденциални норми и когато защитата, в частност посредством неделимостта, е условие за това признаване.

Член 5

Общи условия, свързани със споразуменията за обезпечение, за прихващане, за нетиране и за структурирано финансиране

1. Членове 2, 3 и 4 не засягат следните правомощия на органите за преструктуриране:

а) правомощия за защита на всички видове споразумения, които могат да се отнесат към някой от класовете по член 76, параграф 2, букви а), в), г) и е) от Директива 2014/59/ЕС и чиито активи, права и задължения, попадащи в обхвата на тези споразумения съгласно националното право в областта на несъстоятелността, в т.ч. транспонираната в националното право Директива 2001/24/ЕО, са защитени при обичайното производство по несъстоятелност от временно или окончателно разделяне, спиране на действието или отмяна;

б) правомощия за защита на всички видове споразумения, които не са обхванати от член 76, параграф 2 от Директива 2014/59/ЕС и чиито активи, права и задължения, попадащи в обхвата на тези споразумения съгласно националното право в областта на несъстоятелността, в т.ч. транспонираната в националното право Директива 2001/24/ЕО, са защитени при обичайното производство по несъстоятелност от временно или окончателно разделяне, спиране на действието или отмяна.

2. В отделни случаи органите за преструктуриране могат да изключат от защитата, предоставена от член 76, параграф 1 от Директива 2014/59/ЕС, споразуменията за обезпечение или споразуменията за нетиране и споразуменията за прихващане, които се отнасят към договори, включително всякакви клаузи, които при неизпълнение на контрагент позволяват на изправната страна да извършва само ограничени плащания или да не извършва никакви плащания в полза на неизправната страна, даже ако неизправната страна е нетен кредитор.

Член 6

Условия, свързани със споразуменията за структурирано финансиране, включително секюритизациите и инструментите, използвани за целите на хеджирането

1. Споразуменията за структурирано финансиране по член 76, параграф 2, буква е) от Директива 2014/59/ЕС обхващат:

а) секюритизациите, при които базисните експозиции се поставят на траншове и чрез споразумения за пълно прехвърляне на собствеността се прехвърлят от счетоводния баланс на инициатора към институцията или субекта в процес на преструктуриране (секюритизация с пълна цесия);

б) секюритизациите чрез договорни инструменти, при които базовите активи остават в баланса на институцията или на субекта в процес на преструктуриране (синтетична секюритизация).

При секюритизацията с пълна цесия ролята на инициатора в структурата, независимо дали е обслужване на заеми, предоставяне на защита от риск или осигуряване на ликвидност, се счита за задължение, което е част от споразуменията за структурирано финансиране.

При синтетичната секюритизация обезпечението се разглежда като право, което е част от споразуменията за структурирано финансиране, само ако е свързано с конкретни и установени или установими в достатъчна степен активи съгласно условията на споразумението и приложимото национално право.

2. Споразуменията, които представляват секюритизационна структура, обхващаща взаимоотношенията между инициаторите, емитентите, попечителите, обслужващите лица, лицата, управляващи паричните наличности, и контрагентите по суапови сделки и сделки за кредитна защита, се приемат за част от споразуменията за структурирано финансиране, ако тези взаимоотношения са пряко свързани с базовите активи и с плащанията, които трябва да се направят от генерираните от тези активи приходи в полза на държателите на структурираните инструменти. Тези взаимоотношения включват задълженията и правата, свързани с базовите активи, задълженията по емитираните инструменти и споразуменията за обезпечение, включително сделките с деривати, необходими за поддържането на потока на плащанията в изпълнение на тези задължения.

3. Параграф 2 се прилага, без да се засягат правомощията на органите за преструктуриране да решават за всеки отделен случай и като взимат предвид специфичната структура на споразуменията за структурирано финансиране по член 76, параграф 2, буква е) от Директива 2014/59/ЕС, че към тези споразумения за структурирано финансиране спадат и други споразумения между посочените в параграф 2 страни, като например споразумения за обслужване на кредити, които не са пряко свързани с базовите активи и плащанията, които трябва да бъдат направени.

Член 7

Влизане в сила

Настоящият регламент влиза в сила на двадесетия ден след деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Настоящият регламент е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки.

Съставено в Брюксел на 7 февруари 2017 година.

За Комисията

Председател

Jean-Claude JUNCKER